

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Hyemalis Et Verna Ab Adventu Ad Pentecosten. - Insertis aliquot
Allocutionibus Academicis

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XIX. Dominica IV. Quadrages. Pegasus alatus. Thema. Cum
gratias egisset distribuit. Ioan. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47077](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47077)

S. Chrysost
hom. I. in
Epist. ad
Philemon.

trabit gratia DEI. Concludo verbis D. Chrysostomi : Si publicanus cum diceret solum DEUS propitius esto mihi peccatori, justificatus descendit ; & nos quoque si humiles contritique fuerimus, magnam divinæ pietatis promerebimur gratiam, si confiteamur peccata nostra, nosque ipsos reprehendere non desistamus. Omni igitur ex parte diabolus expugnare studeamus. Nihil difficile dixi, nil grave, nil molestum. Remitte ei qui te læsit, egeno miserere, humilia animam tuam. Quamlibet maximus peccator sis, audeo dicere cœlesti regno donaberis, cum per huiusmodi opera & ipsa expies crimina, & omnium scelerum maculam diluas. Contingat utinam nos omnes enudata per Confessionem conscientia, omnique deterfa criminum labe repromissis illic perfrui bonis, gratia & benignitate Domini nostri IESU Christi. Amen.

DISCURSUS XIX.

Dominica IV. Quadragesimæ.

Pegasus alatus

THEMA.

Cum gratias egisset, distribuit, Joan. 6.

SYNOPSIS.

I. Considerans David inquietudinem peccatorum, optat volatum ut requiescat, ubi nempe à peccatis securus sit. Jejunanti gratia Dei est velut e-	quellus, cui si addas geminas alas orationis & eleemosynæ fit Pegasus, qui te ad cœlum portat.
II. Oratio & Eleemosyna juxta	S. Chryso-

S. Chrysostomum sunt gemina
ale pœnitentium seu jejunan-
tium.

III. Et quidem adedò necessaria,
ut jejunium sine his non profu-
turum sit, quemadmodum Ni-
nivitæ Deum non placassent
solo jejunio nisi & orassent.

IV. Orarunt, & decretum quod
tulerat Deus deperdenda ci-
vitate revocavit: tanti facit
jejunium conjunctum orationi.

V. Illa verò Oratio debet esse
non quæcunque, sed etiam pro
inimicis, vel cum injuriarum
acceptarum oblivione.

VI. Quia alias male oramus Do-
minicam orationem, si dum o-
ramus non dimittimus debito-
ribus nostris, nec exaudimur,
si odium fovemus in proximos.

VII. Rectam rationem jejunandi
optimè explicat Isaias cum
pluribus circumstantiis.

VIII. Quod per visionem osten-

sum fuit Abbati Arsenio de cæ-
dente ligna, fundente aquam
in cisternam pertusam, & por-
tantibus ad templi jannam li-
gnum transversum.

IX. Jejunium etiam oratione ad-
jutum, nisi accedant opera mi-
sericordiæ Deo non placet, ex
mente Chrysostomi.

X. Et ex mente S. Bernardi,
qui justitiam orationi conjun-
gi vult, debetur autem panpe-
ri eleemosyna ex justitia.

XI. Si ergo jejunio addita fue-
rint alæ oratio & eleemosyna,
adhuc advertendum, ne altera
alæ sit infecta sanguine, &
quod datur acceptum sit per
rapinam.

XII. Danda eleemosyna de suo
Dei exemplo, qui cum omnia
nobis dedisset, etiam se ipsum
dedit, cum dives esset propter
nos egenus factus, è cruce no-
bis offert amplexum.

Cum gratias egisset, distribuit. Joan. 6.

I.

Régus Psaltes David recordatus ma-
lorum quæ certatim irruebant in
animam ex consideratione pecca-
torum, ut levamen aliquod conse-
queretur optare sibi cœpit vola-
tum. *Contristatus sum, inquit, in ex-
ercitatione mea, &c. declina-verunt in me iniquitates. Et
dixi: Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo,
& requiescam.* Mirabile votum Prophetæ! quie-

Psal. 54.

Ff 3

tem

tem desiderat, & volatum optat : Non congruit quieti agitatio, sine qua volatus esse non potest. *Volabo & requiescam.* Contrarium potius optandum tibi est mi David : Quiesce ut volare possis, non vola ut quiescas. *Volabo & requiescam.* Nimirum à vinculis peccatorum expeditus, vult sese librare in cælum, ubi vera quies est ac secunda tranquillitas ; vult post deposita onera iniquitatum, post toleratos labores, post exantlata pericula in tuto se collocare, ideo postulat pennas sicut columbæ fugientis accipitrem : *Volabo & requiescam.* Idem prorsus existimo votum ac desiderium esse animæ anhelantis ad DEUM, quæ per carnis macerationem & jejunium alleviata, depositis per poenitentiam oneribus peccatorum, securum locum desiderat ut infernalis accipitris evitet insidias : *Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo & requiescam.*

Hom. Isid.
90.

- - - volucris similis fit & ipsa columbæ
Quæ volat, atque cavæ rupis sese abdit in antrum
Accipitrem fugiens - - -

*Tho. &
Kemp.*

Venerabilis Thomas à Kempis non volatum columbæ sed equitationem suadet animæ timenti DEUM : *Suaviter equitat, quem gratia DEI portat.* Ut verò hic equellus ad cælum usque te portet ageris aptemus illi geminas alas, quibus instructus evadat *Pegasus alatus* longè felicior illo quo Bellerophon à Minerva donatus in cælum conscendere moliebatur. Poenitentiam agimus confitendo peccata, expurgamus conscientias ab immunditia ; non est satis : jejunamus ad satisfaciendum pro peccatis, & corpora macerata medijs alleviamus, non est satis ; in gratia

gratia DEI sumus, & suaviter portamur ab hoc equello, semper tamen in periculo; unde ad volatum hoc non est satis. Aptandæ sunt geminæ alæ huic Pegaso, oratio inquam & eleemosyna, quia *Bona est oratio cum jejuniis & eleemosyna*, quod in hodierno Evangelio Christus expressit: *Cum gratias egisset*, ecce oratio: *distribuit*: Ecce eleemosyna. Has proinde jejunantis, & poenitentis animæ geminas esse alas, quibus in cœlum & securam quietem se possit librare, centrum erit hodierni discursus. Favete.

II. Non sum nescius S. Augustinum orationi assignare comites ceu geminas alas jejunium & eleemosynam cum inquit: *Hæc justitia hominis in hac vita, jejunium, eleemosyna, oratio. Vis orationem tuam volare ad DEUM? fac illi duas alas, jejunium & eleemosynam.* Et alibi idem S. Pater orationi alias accommodat alas: *Hæ sunt duæ alæ orationis, quibus volat ad DEUM si ignoscis delinquentis, & donas egeni.* At verò S. Chrysostomus cum poenitentiae (cujus pars est jejunium) recenset effectus, adjungit eiorationem & eleemosynam, quasi insinuans his duabus veluti alis sublevari jejunantem in cœlum. *Quale ergo est istud medicamentum poenitentiae, & qualiter conficitur? Primo exculpando propria peccata: Iniquitatem inquit, meam, non cela-vi, &c. Si confessus fueris peccatum tuum, sicut oportet confiteri, humiliatur anima, &c. post humilitatem autem oratione opus est, intentis lacrymis multis per diem & noctem, &c. Post orationem autem sic intentam opus est eleemosyna multa.* Quasi diceret: non sufficit per poenitentiam emundari animam, & abolevisse peccata, sed ut illa sublevetur ad DEUM addere illi oportet alas orationem humilem:

&

Tob. 12.

S. Aug. in
Psal. 42.S. Aug. ser.
de QuadraS. Chrysost
hom. 3. in
Epist. ad
Hebr.

Idem S.
Chrys hom.
7. de pœnit.

Idem hom.
71. ad pop.

Actorum. 8.

Idem Chrys.
hom. 6. de
pœnit.

S. Petr.
Chrysol.
serm. 2.

S. Berni.
serm. 4. in
Quadrage.

Eccli. 35.

& largam eleemosynam, quod ex alia ejusdem auri rei oris sententia elicio: *Pennata est eleemosyna, aureas habens alas, ipsos oblectans supra modum Angelos.* Et alibi etiam orationem pennatam asserit; cum enim præmisisset *Orans* & ut oportet jejunans non multis eget: qui verò multis non eget, nunquam fiet avarus, & ad eleemosynam magis est aptus. *Jejunans levis est & alatus.* Post pauca subnectit: *Orans cum jejunio geminas habet alas, & ipsis quidem ventis leviores.* Nimirum alteram alam orationis de qua hic loquitur, & alteram eleemosynæ, de qua alibi illustra suggerit documenta in eundem sensum intendens. Nam ad illum locum Actorum, ubi de Centurione Cornelio dicitur. *Eleemosynæ tuæ & orationes tuæ ascenderunt in cœlum*, ita differit sanctus Pater: *Pœnitentia nisi pennatam habuisset eleemosynam, nequaquam ascendisset in cœlum.* Dissertissimè verò S. Pet. Chrysologus: *Misericordia & pietas jejuni sunt alæ, per quas tollitur & portatur ad cœlum, sine quibus jacet & volutatur in terra.* Alæ igitur jejunantis animæ sunt oratio & eleemosynæ.

III. Et hæc quidem adeò necessaria, ut mellifluus Doctor affirmet disertis verbis non profuturum jejunium si hisce geminis alis destituatur. Verba ipsius depromamus: *Quid jejunium nobis proderit si relinquatur in terra, quod absit.* Sublevetur ergo jejunium penna quadam orationis. Verum huic, ne forte minus sufficiat, alteram quoque necesse est sociari. *Oratio justi (ait scriptura) penetrat cœlos.* Sint ergo jejunium nostro, ut facile cœlos penetret alæ duæ, orationis scilicet, atque justitiæ. *Justitia verò quæ est, nisi quæ cuique reddit quod suum est.* Obstupefco ad hæc sancti Doctoris verba. Quis enim nescit quantis encomijs ornetur

tur jejunium à SS. Patribus. Ipsa Ecclesia de illo canit quod *vitia comprimat, mentem eleuet, virtutem largiatur & præmia*. Nihilominus ait Bernardus: *Quid jejunium nobis proderit, nisi subleuetur penna quadam orationis?* Ergone macerare corpus inedia, abstinere à carnibus, dimittere cibos delicates, & appetitui gustus congruentiores, non est per se meritum, aut DEO placitum? Ergone Ninivitæ qui pœnitentiam egerunt in sacco & cinere, qui indixerunt sibi jejunium à maximo usque ad minimum non evitarunt minas irati DEI virtute jejuniij? Ergone mira Anachoretarum abstinencia, quâ solis radicibus ipsæ per paucis multis annis traxerunt verius quam egerunt vitam, non fuit tantæ efficaciz ut placeret DEO, ut cœlum ijs lucraretur? Non, inquit Bernardus, quamdiu relinquebatur in terra, sed tunc primum cum perorationem, quæ est elevatio mentis in DEUM, velut alam quandam sublevatum est, ut in conspectu altissimi sisteretur, alioqui & Hebræi & Turcæ defacto & Pharisei ac hypocritæ, qui etiam jejunant ut videantur, ut laudentur ab hominibus, suis jejunijs cœlum mererentur. Imò & Dæmon qui semper jejunat idem consequi posset: Unde rectè S. Ambrosius: *Illi qui jejunant à cibo, & non se abstinere à malo similes sunt Diabolo, qui non manducat & à malo non cessat*. Jejunium ergo ut placet DEUM, ut placeat DEO per alam orationis attolatur, & subleuetur à terra, ne quid terrenum sapiat, ne fiat nisi propter placandum DEUM. Hoc sensu dicebat Chrysostomus: *Jejunium animæ nostræ alimentum est; leves ei pennas producit, ut in sublime feratur, & summa contemplari queat, voluptatibusque & omnibus, quæ in hoc mundo sua via habentur, ipsa sit superior*.

G g

S. Ambros.
de jejun. &
elem. c. 3.

S. Chrysost.
hom. 1. in
Gen.

rior. Quod sanè anima jejunans consequitur cum per Orationem elevatur ad DEUM, & terram ac terrena deserit.

Jona 3.

IV. Verum, quia Ninivitarum hic facta est mentio, penitus aliquantò eorum pœnitentiam inspiciamus. Narrat sacer textus, quod annuntiata per Jonam subversione urbis. *Crediderunt viri Ninivite in DEUM, & prædica-verunt jejunium, & vestiti sunt saccis à majore usque ad minorem.* Adeò ut ipse Rex è folio suo defiliens positâ purpurâ saccum induerit ac præceperit: *Homines & jumenta non gustent quidquam nec pascantur, & aquam non bibant. Et operiantur saccis homines, & jumenta.* Neque hic stetit Regium præceptum, sed insuper quod fuit efficacissimum medium placandi iram divinam: *Et clament ad Dominum in fortitudine.* Nondum satis: *Et convertatur vir à via sua mala, & ab iniquitate, quæ est in manibus eorum.* Vultis finem? Jonas expectabat Urbis subversionem ne reputaretur mendax; sed Deus misericors pepercit populo & Vrbi. Num præcisè propter jejunium, an alias ob causas? *Et vidit DEUS opera eorum, quia conversi sunt de via sua mala, & misertus est DEUS.* Vidit opera, quæ? pœnitentiam, & jejunium cum clamore & oratione & ideò misertus est. Sublevatum est jejunium ante conspectum DEI non utcunque, sed per alam orationis & clamoris in fortitudine, & eam ob causam ut loquitur Chrysostomus: *Elegit DEUS prophetiam potius suam cadere, quam civitatem corruere.* Tantam virtutem habuit oratio velut ala adjuncta jejunio. Quamvis Prophetia non ceciderit cum fuerit conditionata, uti idem S. Chrysostomus differit ex alio DEI decreto apud Jeremiam *Exitium loquar*

*S. Chrysost.
hom. 5. ad
pop.*

loquar inquit ad gentem & regnum, ut eradicem, & suffodiam, & perdam, & erit si poenitentiam egerint malitiæ, & ego iræ quam locutus fueram illis obliuiscar. Non ergo sufficit ad placandum DEUM per se spectatum jejunium nisi accedat oratio & mentis in DEUM elevatio, quæ ritè fieri non potest, quamdiu anima vitij immersa rebus adhæret terrenis.

Jerem. 18.
v. 7.

V. Hanc veritatem firmat alius scripturæ locus apud Isaiam, ex quo non solum discemus quod jejunium sine oratione DEO non placeat, sed insuper discemus rectè orare cum jejunabimus. Monebat Prophetam DEUS ne cessaret clamare & annuntiare populo scelera eorum. Quæ illa scelera? En, jactabant Israëlitiæ. *Quare jejunavimus, & non aspexisti? humiliavimus animas nostras & nescisti.* Nunquid bonum est jejunare & humiliari coram DEO? Respondet DEUS per Prophetam: *Ecce in die jejuniij vestri invenitur voluntas vestra, & omnes debitores vestros repetitis.* Sistamus tantisper in istis. Jejunabant Israëlitiæ, jungebant orationes jejunio, quod denotant verba illa *humiliavimus animas nostras*, & tamen non sunt exauditi; quia debitores suos repetebant quia offensas sibi à DEO volebant remitti, & ipsi non remittebant alijs. O Christiani quomodo possent nostra jejunia placere DEO, qui ex præscripta formula orare debemus. *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris*, si dum jejunamus & jejunio orationes jungimus, cor nostrum plenum est amaritudine, occulta fovemus odia, spiramus vindictas? Quid expectemus aliud à DEO, quam: *Ecce in die jejuniij vestri invenitur voluntas vestra & omnes debitores vestros repetitis.* Quod per alium quo-

Isai. 58.

Gg 2

que

3. Chrysoſt
hom 71. ad
pop.

que Prophetam DEUS exprobrabat Iſraëlitis : Cum jejunaretis & plangeretis in quinto & ſeptimo per hos ſeptuaginta annos nunquid jejunium jejunasti mihi ? Hæc dicit Dominus exercituum : dicens : iudicium verum iudicate , & miſericordias & miſerationes facite unusquisque cum fratre ſuo &c. & malum vir fratri ſuo non cogitet in corde ſuo. Ad quæ verba appoſitiſſimè Chryſoſtomus : Cum igitur illis adhuc in umbra ſedentibus & errorum affixis caligini nulla de ſolo jejunio fieret utilitas, niſi reliqua corrigerent, & ex corde malignam in proximum voluntatem reiicerent : quam nos habebimus excuſationem , à quibus exiguntur majora , quippe non tantum hæc facere jubemur , verum & inimicos diligere docemur & beneficijs proſequi ? Et quid dico proſequi beneficijs ? orare nempe pro ipsis, dominumque deprecari, & de habenda eorum providentia ſupplicare. Hoc enim nobis omnium maximè in illa tremenda proderit die noſtrorumque peccatorum maxima erit conſumptio. Hæc Chryſoſtomus, docens nos jejunio conjungere orationem , non qualemcunque ſed etiam pro inimicis.

VI. Occaſione aureæ huius ſententiæ Divi Chryſoſtomi quæro ex vobis Auditores an ſciatis orare *Pater noſter*. De multis habeo cauſam dubitandi. Nam quod avarus bene oret *Pater noſter* non poſſum credere multò minus de iracundo , & fovente inimicitias id mihi perſuadeo. Quid ſibi vult, quod Chriſtus benedictus formulam orandi præſcribens, docuerit orare in plurali, & non in ſingulari , ut cum ſinguli oramus diceremus *Pater meus qui es in cœlis* &c. *Panem meum quotidianum da mihi hodie* &c. Sed voluit ut diceremus : *Pater noſter qui es in cœlis. Panem noſtrum quotidianum da nobis hodie* &c. Nempe volebat nobis inſtillare communem ad omnes

omnes affectum, & communes necessitates communiter ab omnibus postulari, ut hac ratione etiam inimicos nostros includeremus, eosque affectu communi amplecteremur, idem pro illis petendo, quod nobis fieri vellemus. Ex quo aperte sequitur quod avarus non bene oret, licet instar Psittaci milles repetat *Pater noster*. Quia in cogitatione sua aliter sentit, & vult communem omnium Patrem esse solum sibi Patrem, & optat non tantum suum panem, sed omnium hominum sibi soli praestari quasi diceret: *Panem non tantum meum, sed totius mundi, da mihi non tantum hodie, sed & semper*, quia nunquam expletur avaritia quantumcunque habeat, nec contenta est unius diei providentia, sed in multa futura tempora una sibi die vellet provisum. De iracundo, qui rancorem & odium fovet contra proximum adhuc clarius est, quia si orat: *Dimitte nobis debita nostra sicut & nos dimittimus debitoribus nostris*, ipse sibi in suum caput sententiam fert, petens ut sicut ipse non dimittit, ita Deus ipsi non dimittat; sicut ipse vellet adversarium incidere in miseria & infortunia imò si posset ei vitam tollere, ita sibi à Deo fieri postulat. Nullus proinde avarus, nullus iracundus quantumcunque jejundet & oret quidquam apud Deum jejunijs & orationibus mereri potest, quamdiu in mala cogitatione perseverat.

VII. Revertamur unde nonnihil digressi sumus, & prosequamur textum Isaïæ: *Ecce ad lites & contentiones jejunatis, & percutitis pugno impiè. Nolite jejunare, sicut usque ad hanc diem, ut audiat in excelsso clamor vester. Nunquid tale est jejunium quod elegi, per diem affligere hominem animam suam? nunquid contorquere quasi circulum caput suum, & saccum & cin-*

Isai. 58.

rem sternere ? Nunquid istud vocabis jejunium & diem acceptabilem Domino ? Nonne hoc est magis jejunium quod elegi ? Dissolve colligationes impietatis, solve fasciculos deprimentes : dimitte eos, qui confracti sunt, liberos ; & omne onus dirumpe. Frange esurienti panem tuum, & egenos vagosque induc in domum tuam ; cum videris nudum operi eum &c. Tunc invocabis, & Dominus exaudiet, clamabis & dicet : ecce adsum. Pluscula sunt, sed per Spiritum sanctum dictata, & assertæ veritati idonea, ex quibus evidenter deducitur : Jejunia nostra Deo grata non esse, nisi accedat oratio, quam comitetur aliarum virtutum exercitium, & fuga vitiorum, & ipsa quoque eleemosyna. Hoc jejunium elegit Dominus, hoc à nobis postulat, ut cum jejunamus dissolvamus colligationes impietatis, id est vitiorum catenas, solvamus fasciculos deprimentes, quæ sunt peccata. Frangamus esurienti panem, exerceamus cum proximo misericordiam, quia jejunium ad cælum volare non potest sine alis orationis & eleemosynæ, quæ alæ nisi puræ sint à sordibus & vitijs elevari non valent.

V III. Hoc sibi volebat, ni fallor, visio illa Abbatris Arsenij de qua Author libri doctrinæ Patrum. Narrabat Arsenius tanquam de alio, quod ipse viderat. Deductus à spiritu vocante in certum locum vidit Æthiopem cædentem ligna & cum fecisset ingentem fascem tentabat illum portare ; sed cum non posset, cædebat rursus alia ligna & addebat fasci, quasi levius portaturus quod erat gravius, idque sæpius repetebat. Vidit deinde alium, qui è lacu aquam hauriebat & in cisternam pertusam effundebat, ex qua cisterna tota aqua in lacum relabebatur

Lib. Doct.
PP. de pro-
vid. n. 1.

bebatur. Vidit denique duos viros equites portantes lignum transversum, & volentes intrare templum, sed non poterant ob impedimentum ligni transversi, quod è manibus nolebant dimittere, ut inclinati sub illo ingrederentur: sic remanserunt extra templum. Explicuit verò Angelus visionem. Primus, qui fascem lignorum cum deberet minuere augebat, est homo peccator qui pro eo quod poenitentiam deberet agere, peccata peccatis addit, & sibi gravius imponit onus. Hoc puta esse illud Prophetæ *solve fasciculos deprimentes*. Secundus inutili labore aquam infundens cisternæ reddenti eam iterum unde hausta erat, est homo exercens bona opera, sed quia his etiam permiscet mala, perdit per hoc & bona opera. Cogita hic illud Prophetæ: *In die jejunij vestri invenitur voluntas vestra*. Tertij duo, qui propter lignum transversum non possunt ingredi templum, sunt illi ait Angelus: *Qui portant velut in justitia superbiæ jugum, & non humiliati sunt ut corrigerent se, & ambularent humiliter in via Christi propter quod & remanserunt foris è Regno DEI*. Nihil vetat per hos eosdem intelligere eos, qui mutuas exercent inimicitias quæ ortum habent ex superbia. Nam ejusmodi sibi ponunt obstaculum velut quoddam transversale lignum, ne intrent in regnum cælorum, ne quantum vis jejunent, & orent, quia & elemosynas profundant, quia tamen se non humiliant, ut invicem offensas remittant, mutuo impediunt merita suorum operum. Quo illud Prophetæ referas *omne onus dirumpe*. Aut fortè etiam non malè abieris in eam cogitationem, si per portantes trans-

trans-

transversum lignum intellexeris avaros & immiseri-
cordes, qui dum nihil de suo alijs volunt dimitte-
re, sed tenaci manu quisque quod suum pariter &
alienum est retinent, regnum DEI intrare non per-
mittuntur. Si frangerent illud lignum cupiditatis
& avaritiæ, *frangerent esurienti panem*, frangerent pa-
riter sibi impedimentum & obstaculum ad regnum
cœlorum.

IX. Jam verò quod jejunium etiam si oratio-
ne adjuvetur, DEO tamen non placeat, nisi etiam
accedant opera misericordiæ & assumatur altera ala
Eleemosynæ fide iussorem vobis exhibeo sæpius me-
moratum magnum Chrysostomum: qui ad opera
misericordiæ suos Antiochenos exstimulans miseri-
cordes comparat prudentibus Virginibus, immiseri-
cordes verò fatuis, & ita fatur: *Tanta vis est eleemo-
synæ, cum multa fiducia suos introducit alumnos; est enim
cœli nota janitoribus &c. Hanc amemus, hanc diligamus,
ut nos agnoscat. Si ipsa nos agno-verit, & Dominus a-
gnoscat: si non agno-verit ipsa, ignorabit & Dominus &
dicet: Nescio vos.* Deinde nonnullis interjectis per-
git Chrysostomus: *Jejunas quotidie? verum & tunc
Virgines illæ, sed nihil eis profuit. At oras? & quid hoc?
absque eleemosyna sterilis oratio; omnia immunda absque
hac, omnia inutilia, major virtutis pars est amputata.
Qui non diligit fratrem suum inquit, DEUM non novit:
tu verò quomodo diligis, neque parva hæc & vilia volens
ei communicare?* Sed & alibi idem aurei oris Doctor
in eandem thesim pronuntiavit, cum facta mentio-
ne Cornelij Centurionis dixit: *Orationes tuæ & elee-
mosynæ tuæ ascenderunt in memoriam in conspectu DEI:
Intueris conjugationem optimam? Tunc exaudimur
quando & nos audimus pauperes accedentes. Qui au-*
tem

S. Chrysost.
hom. 36.
ad pop.

S. Chrysost.
hom. 11. in
Epist. ad
Hebr.

tem obdurat aures suas ut non audiat pauperem, deprecationem ejus non exaudiet DEUS. Legitima est hæc causalis, qui non audit proximum audiri non meretur à DEO, incassum igitur se fatigat immisericors, quantumcunque temporis in preces infumat, quamdiu clamantem pauperem recusât audire.

X. Vultis & aliam vobis hujus veritatis afferam rationem? Memineritis rogo sententiæ S. Bernardi quam initio hujus Discursus adduxi: *Sint jejunio nostro ut facilè cœlos penetret alæ duæ: orationis scilicet atque justitiæ.* Hanc justitiam dico ego esse eleemosynam, quæ reddit cuique quod suum est: reddit etiam pauperi quod suum est. Tenemur ex Justitia pauperum necessitatibus subvenire, quod ut probem Academici cujusdam symbolum ante oculos habete. Volens ille exprimere in pictura veram justitiam distributivam, pinxit solem qui radios suos diffundebat per montes, valles, saxa, arbores, fluvios, lacunas, homines & pecora, & lemma adjecit: CUIQUE SUUM. Cogitate jam annon hoc ipsum nobis enuntiet divinam in hoc mundo Oeconomiam. Deus summè bonus & effundens ad extra suam bonitatem *solem suum oriri facit super bonos & malos*, omnibus prospicit, omnibus hunc mundum colendum, & fovendum dedit, neque de jure naturæ unî plusquam alteri *Cuique suum* radium, nec ullus potest altero jure naturæ plus prætendere, aut plures radios quam unum sibi necessarium. Unde ergo provenit, quod in mundo reperiantur multi multa habentes, alij verò nihil habentes? nunquid ita disposuit à creatione mundi supremus Oeconomus, suprema providentia DEI? Nolo jam hoc dicere, quod ambitio & arrogantia,

Hh

&

J. Chrysoſt.
hom. 34. ad
pop.

& violentia discrimen conſtituerint inter homines, qui eandem omnes habent Originis prærogativam, nec forte naſcendi ullus altero deberet eſſe nobilior, nullus ditior, ſed æquali fortuna inter ſe vivere. Illud ſolum aſſerere libet cum S. Chryſoſtomo : *Audiamus quotquot ventri indulgemus, quotquot in opiparas cœnas expendimus divitias; nihil ad nos pertinentes, ſed* **INDIGENTIBUS DEBITAS.** Non enim quoniam ex benignitate multa de tuis erogare juſſus es hæc ideo putes eſſe tua. Tibi mutua dedit, ut laudabilis fieri poſſes: ne tua igitur eſſe putes, ei ſua præbens. Nec enim ſi tu mutua dediſſes, ut abiens aliquis poſſet quaſtuum occaſiones invenire, illius pecunias eſſe diceres. Igitur & Tibi **DEUS** tradidit, ut cælum lucrari poſſes: ergo benignitatis exceſſum ne facias ingratitudinis materiam. Quæro nunc an ad juſtitiam pertineat reſtitutio? affirmabis. Quæro iterum an debita quis de jure poſſit exigere? etiam conſenties. Si ergo divitiæ tuæ ſunt **INDIGENTIBUS DEBITÆ**, jure à te repetit pauper quod ſuum eſt, & tibi à **DEO** ſolum mutuo datum. Itaque cum negas eſurienti panem, nudo veſtitum, ſitibundo potum, neceſſitate conſtricto auxilium, injuſtus es, & aliena per vim poſſides. Quomodo ergo vis ut jejunium tuum etiam oratione multa adjutum aſcendat in conſpectum **DEI**, ſi altera alia quæ eſt miſericordia & eleemoſyna deſtituatnr? *Redde quod debes*, ut accipias quod petis. Redde inquam quod debes de alieno, & adde etiam de tuo quod non debes, alioqui non feciſti eleemoſynam.

XI. Sed præ dolor multos hodie invenias, qui cum ingentes divitiarum acervos congeſſerint, per fas & nefas pecunias corraſerint, jejunant, o-
rant,

fant, largiuntur eleemosynas : jejunant inquam magis ex avaritia quam pietate, ne multum infumant; orant magis ex consuetudine quam devotione, ne videantur Athei : dant eleemosynas de alienis rapinis, nihil de suo, & illas quidem modicas ad externam apparentiam, & his veluti alis putant se sublevandos ad regna cœlorum. Sed procul errant isti in cogitationibus suis, quia ad hos dicit DEUS per Jeremiam Prophetam : *Quid niteris bonam ostendere viam tuam. In alijs tuis inventus est sanguis animarum pauperum.* Ad quæ verba S. Thomas : *Loquitur ad similitudinem avis rapacis : Quia scilicet milui & vultures cum alias prædantur aves sibi earum sanguine alas inficiunt.* Tales milui sunt avari qui ex ingentibus rapinis centesimam partem largiendo pauperibus, sibi blandiuntur, quasi innocentes, quasi bonam graderentur viam. *In alis tuis inventus est sanguis animarum pauperum :* Non devehent te alæ tuæ ad cœlum nisi sanguis hic penitus eleuatur. Redde quod debes. *Quia omnis violentia prædatio cum tumultu, & vestimentum mistum sanguine erit in combustionem & cibus ignis.* Jejuna non ex tenacitate sed charitate ; ora non ex consuetudine, sed devotione ; largire eleemosynas non ex alieno, sed de tuo, & si possides aliena, restitue cui debentur : si non possides aliena, & possides superflua, ac plura quam frui liceat, crede illa quoque esse aliena, & à DEO mutuo concessa, ut pauperibus elargiaris ejus exemplo, qui cum omnia nobis dedisset, ultimo seipsum dedit : longè affectuosius quam ille devotus de quo S. Bernardinus Sen. qui cum amore DEI omnia sua distribuisset in pauperes,

Hh 2

&

Jerem. 26

D. Tho. in
c. 2. Jerem.

Isai. 9.

S. Bern.
Sen. To. 1.
ser. 7. de
elem. a. 2.

& adhuc plures accederent ac *eleemosynam postula-*
rent, nihilque ei remansisset, projecit se in manus poscen-
tium dicens: suscipite memetipsum. Sic & longè ma-
 jori charitate Christus cum nobis omnia donasset, nu-
 dus jam & exspoliatus in Cruce expandit sua bra-
 chia, quasi diceret: Omnia vobis donavi, nihil mi-
 hi amplius restat, *accipite memetipsum.* O misericor-
 disime IESU agnoscimus ineffabilem tuam liberali-
 tatem, qui cum dives esses propter nos egenus fa-
 ctus es; cum omnia nobis donasses, etiam teipsum
 nobis benignissimè offers. Jejunas in deserto ut
 nos pascas, oras in monte, ut nobis patrocineris, o-
 ras in Cruce ut nobis ignoscas; sitis in Cruce ut
 nos potes torrente voluptatis; aperis insuper lar-
 gissimos fontes misericordiæ tuæ, quibus eluas pec-
 cata nostra; expandis Brachia ut nos amplectaris.
 Desideramus nunc alas columbæ: *Quis dabit mihi*
pennas sicut columbæ, & volabo & requiescam, pennas
 orationis puræ, & profusæ charitatis, quibus fugien-
 tes infernalem accipitrem, provolemus *sub umbram*
alarum tuarum, brachiorum tuorum, quæ in ample-
 xum nostrum expandisti, & requiescamus dum vi-
 vimus in cavernis maceriæ, in cavernis petræ, in
 vulneribus tui sacratissimi corporis, *donec aspi- ret*
dies & inclinentur umbræ vitæ nostræ, ac tandem tuis
 alis sublevati evolemus tecum ad gaudia sem-
 piterna, ubi te cum Patre & Spiritu
 sancto glorificemus in
 sæcula.

DIS-